

Evi

Lieve pony,
je kan het!

Nicolle Christiaanse

Illustraties: Melanie Broekhoven

kluitman

Evi

Evi praat met paarden
Evi. Mijn pony is mijn vriend
Evi. Lieve pony, je kan het!

Actuele informatie over Kluitman-boeken
kun je vinden op kluitman.nl

Wil je op de hoogte blijven van alle paardenboeken die er bij Kluitman verschijnen?
Schrijf je in voor de speciale paardenboeken-nieuwsbrief op kluitman.nl.
Je ontvangt dan een paar keer per jaar een overzicht van de nieuwste titels.

Nur 282/W041901

Bisac JUV002130

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXIX Tekst: Nicolle Christiaanse

© MMXIX Illustraties: Melanie Broekhoven

Omslagontwerp: Oranje Vormgevers

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

Bij KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

1 *Niet goed genoeg*

‘Ben je klaar, Evi?’ vraagt Ina.

‘Bijna.’ Snel veegt Evi nog wat zand van Diederiks wang. Ze heeft de tinker van zijn oren tot zijn hoeven geborsteld. Zijn zwart-witte vacht glanst ervan.

‘Je kunt gaan rijden, maar...’ Ina aait over Diederiks bil.
‘...Je mag ook met mij mee.’

‘Waarheen?’ vraagt Evi verrast.

‘Naar de pensionstal van Nora en Frits,’ antwoordt Ina.
‘Ken je die stal?’

Evi schudt haar hoofd. ‘Nee, is het ver weg?’

‘Aan de andere kant van het bos.’ Ina zwaait met haar arm naar de bomen aan de zijkant van het erf. Daar begint een bos waar je heerlijk in kunt rijden.

‘Aan die kant kom ik bijna nooit,’ zegt Evi. ‘Vandaar dat ik ze niet ken. Wat ga je er doen?’

‘De zoon en dochter van Nora en Frits zijn enthousiaste

ponyruiters,' vertelt Ina. 'Hun dochter Yfke moet op zoek naar een grotere pony, maar ze weet niet wat ze wil. En hun zoon Quinten heeft wat problemen met zijn springpony. Ze hebben gevraagd of ik wil komen helpen.'

Ina Termeer is instructrice, coach en paardentrainster. Ze laat haar klanten ontdekken wie ze zelf echt zijn en waar ze goed in zijn. Ina's paarden Diederik, Djack, Prins en Tommie helpen daarbij. Ook leert Ina paarden met problemen om weer gelukkig te worden.

Evi is Ina's buurmeisje. Na school en in het weekend is ze bijna altijd bij Ina op stal De Eenhoorn. Ze is gek op paarden en vooral op tinker Diederik.

'Is het dan niet raar als ik meekom?' vraagt Evi aarzelend.

'Nee hoor,' antwoordt Ina. 'Ik heb het er al over gehad. Yfke en haar vriendin Rimke zijn maar een jaar ouder dan jij. Het leek me leuk voor je om ook eens andere paardenmeisjes te zien.'

Vaak is Evi alleen op stal met Ina, Ina's vader opa Gerrit en haar neefje Maks. Maks is maar twee jaar ouder dan zij, maar hij is natuurlijk wel een jongen. Evi mist het niet dat er geen andere meisjes rondlopen. Ze heeft genoeg aan Diederik. Toch vindt ze het wel leuk om Yfke en Rimke te leren kennen.

'Ik ga mee,' besluit Evi. Ze slaat haar armen om Diederik heen. 'Jij mag de rest van de middag lekker de wei in.'

In de auto vertelt Ina meer: 'Quinten is vijftien. Hij en zijn pony Laska doen vaak mee aan springwedstrijden. Dat gaat niet zoals hij zou willen.'

'Wat gaat er mis dan?' vraagt Evi.

'Volgens Quinten is Laska te sloom,' antwoordt Ina. 'Het ligt niet aan het voer en ze is ook niet ziek. De dierenarts heeft haar onderzocht en ze is helemaal gezond.'

'En nu mag jij uitzoeken waar het wel aan ligt.'

'Klopt, ik ga mijn best doen om ze te helpen,' bevestigt Ina. 'Vandaag geef ik Quinten voor de eerste keer les.'

'En Yfke dan?' wil Evi weten.

'Haar ouders willen dat ik Yfke help met ontdekken wat voor pony bij haar past.' Ina draait een erf op. 'Hier moeten we zijn.'

Evi ziet een rij stallen met geopende luiken. Ernaast staat een groot gebouw waarvan de deuren openstaan. Binnen in dat gebouw zijn nog meer stallen en een rijbak. Vlak bij de ingang van de rijbak staat een houten platform met oprit. Het is niet groot; er kunnen amper vier balen hooi bovenop staan. Waar zou dat rare ding voor zijn? vraagt Evi zich af.

Ina zet de auto op een parkeerplaats bij het grote gebouw. Ze stapt uit en zegt: 'Ik ben benieuwd.' Nou, dat is Evi ook!

De pensionstal ziet er netjes uit. Evi loopt met Ina langs de rij stallen naar achteren. De stallen zijn leeg, op eentje na. Een bruin paard steekt zijn hoofd naar buiten. Op zijn naambordje staat Argo.

Evi aait over de bruine wang. 'Dag, lieverd. Waarom sta jij hier helemaal alleen?'

Argo snuift vriendelijk. Hij lijkt het niet erg te vinden.

Als Evi voorbij de rij stallen is, ziet ze de andere paarden en pony's. Die staan in de weilanden achter de buitenbak te grazen. In de bak stapt een jongen rond op een grote donkerbruine pony.

Ina wijst. 'Dat zijn ze. Quinten zit er al op.'

'Wat een mooie pony,' merkt Evi op. 'Als je haar zo ziet lopen lijkt ze helemaal niet sloom.' Met grote passen stapt Laska over de hoefslag. Quinten zit netjes rechtop. Zijn teugels zijn lang en zijn beugels kort.

'Hoi, Ina,' groet Quinten. 'We zijn klaar voor onze eerste les.' Hij laat Laska bij het hek halt houden.

'Ik zie het.' Ina schudt haar hoofd. 'Zo ben je het vast gewend, maar bij mij begint de eerste les met borstelen en opzadelen.'

'Ik kan mijn pony zelf wel klaarmaken.' Quinten klopt Laska op haar hals. 'Ik ben geen beginner meer.'

Laska duwt haar neus tegen Evi's schouder.

Zachtjes aait Evi over de zwarte manen. ‘Jij bent een echte lieverd, hè,’ merkt ze op. ‘Wat er ook misgaat, Ina kan je vast helpen.’

Laska briest ontspannen. Op dit moment lijkt ze nergens last van te hebben, denkt Evi.

Ina gaat de bak in. ‘Borstelen is meer dan het zand er afvegen. Je kunt het gebruiken om je pony te kalmeren, of juist om hem wakker te maken. Wist je dat?’

Evi weet het allang, maar Quinten blijkbaar niet. Hij kijkt Ina met grote ogen aan. ‘Echt waar?’

‘Echt waar.’ Ina knikt. ‘Ja, toch Evi?’

Evi is buiten het hek blijven staan. ‘Tijdens het verzorgen kijk je of alles in orde is met je pony en bereid je hem vast voor op wat je gaat doen,’ zegt ze wijs.

Ina schiet in de lach. Evi herhaalt de woorden die zij altijd tegen haar klanten zegt.

‘Okééé...’ doet Quinten. ‘Moet ik afstappen en opnieuw beginnen?’

‘Welnee,’ grinnikt Ina. ‘Het kan wel wachten tot de volgende keer. Maar ik ga wel iets doen aan je benen.’ Ze maakt Quintens beugels twee gaatjes langer.

‘Dit zit raar,’ klaagt Quinten. ‘Ik ben een springruiter en die rijden met korte beugels.’

‘Je went er snel aan,’ zegt Ina. ‘Vandaag gaan we niet

springen. Met langere benen kun je Laska beter door de oefeningen helpen die ik in gedachten heb.’

‘Okééé...’ doet Quinten weer. ‘Is dat echt nodig?’

‘Ja,’ antwoordt Ina. ‘Je mag kiezen: lange beugels of zonder beugels.’

‘Dan maar lange,’ kiest Quinten.

Ina geeft heel anders les dan de meeste instructeurs, weet Evi. Ze kijkt naar wat een pony nodig heeft en begint helemaal bij het begin: bij het stappen en halt houden.

Met haar oortjes naar voren stapt Laska weg. Evi vindt dat de merrie mooi loopt en goed luistert. Ze doet precies wat Quinten van haar vraagt.

‘Rijd je vaker dressuur met Laska?’ vraagt Ina. ‘Het gaat zo netjes.’

‘Ja, het hoort erbij,’ antwoordt Quinten. ‘Springen vind ik leuker, maar met dressuur maak je een paard soepel en gehoorzaam.’

Hij praat zijn instructeur na, denkt Evi. Net zo goed als ik daarnet Ina napraatte.

Ina hoort het ook. ‘Dat zijn niet je eigen woorden. Hoe denk je zelf over dressuur, Quinten?’

‘Tja... het moet, maar eigenlijk is het gewoon saai,’ antwoordt Quinten eerlijk. ‘Laska is het met me eens. Ze

wordt echt niet vlugger van rondjes lopen in de bak.'

Toch heeft Laska er geen hekel aan, denkt Evi. De merrie kijkt vrolijk.

'Ook niet van springen, heb ik begrepen,' merkt Ina op.

'Eigenlijk wordt ze nergens vlug van.' Quinten trekt een scheef gezicht. 'Ze kan elk parcours foutloos springen, maar ze is te langzaam. We zijn elke keer net binnen de tijd rond.'

'Foutloos is toch goed?' vraagt Evi.

'Jawel.' Quinten zucht. 'Maar niet goed genoeg.' Hij vertelt dat hij sinds kort met Laska in een hogere klasse mag uitkomen. Daar is de tijd ook belangrijk. Winnen lukt alleen met een foutloze én supersnelle ronde. Omdat Laska niet zo snel is, komen ze niet verder dan de derde of vierde plaats.

'Een pony die zo goed springt, moet kunnen winnen,' zegt Quinten. 'Kun je ons helpen, Ina?'

'Ik ga in elk geval mijn best doen.' Ina klapt in haar handen. 'Laat maar eens wat zien. Om te beginnen het rijden van overgangen: van stap, naar halt houden en weer voorwaarts.'

Als iemand er iets aan kan veranderen is het Ina, denkt Evi. Zij is de beste paardentrainster die er is.

'Hoi, hoi,' hoort Evi achter zich. Een meisje met lange

blonde haren komt dichterbij.

Dat zal Yfke wel zijn, denkt Evi.

'Ben jij Evi, Ina's buurmeisje?' vraagt het meisje.

'Ja.' Evi knikt.

'Gezellig! Ik ben Yfke.' Ze lacht. 'Volgens Ina ben jij geen gewoon paardenmeisje, maar een superpaardenmeisje.'

Evi wordt er een beetje verlegen van. Is dat goed, of juist niet?

Yfke lacht weer. 'Dan pas je goed bij Rimke en mij. Kom mee, dan stel ik je voor aan Desi. Rimke is er nog niet, maar die komt zo.'

2

Beste maatjes

Yfke neemt Evi mee naar het grote gebouw. Binnen is een lange gang met aan twee kanten stallen. De paarden kunnen met hun hoofd over de deur de gang in kijken. De wanden tussen twee stallen zijn deels van tralies. De paarden kunnen hun burens dus altijd zien. Verder is er een wasplaats, een binnenbak, een zadelkamer en een kantine.

‘Wauw,’ zegt Evi, ‘wat is het hier groot en mooi.’

‘Het lijkt op een manege, alleen staan hier eigen paarden,’ zegt Yfke trots. Ze doet de deur van de voorlaatste stal in de gang open. Binnen staat een donkerbruine pony met een lichtbruine neus. ‘Dit is Desi. Ze is een dartmoorpony en je bent nog net op tijd om haar te leren kennen. Vanavond gaat ze weg.’

‘Dan al?’ zegt Evi verbaasd. ‘Maar je hebt toch nog geen nieuwe pony?’

Desi duwt haar neus tegen Yfkes been.

‘Nee, klopt.’ Yfke kriebelt tussen Desi’s oortjes. Die draaien van voor naar achteren en weer terug.

‘Wat een schatje,’ merkt Evi op. Desi is duidelijk net zo dol op Yfke als andersom.

‘Papa heeft een superplekje voor haar gevonden.’ Yfke zakt op haar knieën en slaat haar armen om de ponyhals. ‘Daarom mag ze nu al gaan.’

‘Waar gaat ze heen?’ vraagt Evi. Ze ziet een traan in Yfkes ooghoek.

‘Naar een meisje van zes. Desi komt bij haar aan huis te staan.’ De traan rolt over Yfkes wang en er komen er meer aan. ‘Desi was zeven jaar lang mijn beste maatje. Ik kreeg haar voor mijn vierde verjaardag. Nu ben ik elf en echt te groot voor haar.’ Yfke veegt haar wangen af aan Desi’s manen. Ze staat op en zegt met een dappere glimlach: ‘Die mensen hebben een bejaarde Belgische knol, een dressuurpaard en een fjord. Zie je het voor je? Een prachtige minikudde, toch? Zeker met Desi erbij.’

Evi ziet het voor zich, de paarden van groot naar klein. Ze gelooft best dat Desi het goed krijgt, maar toch... ‘Waarom hou je haar niet?’ vraagt ze. ‘Er is hier toch plek genoeg?’

‘Mijn ouders verdienen hun geld met de verhuur van de

stallen,' legt Yfke uit. 'Er zijn maar vier stallen over voor onszelf. Mijn moeder heeft haar dressuurpaard Safira. Mijn vader rijdt lange afstanden met zijn arabier Zippo. En Quinten heeft Laska. Ze willen geen pony houden waar niks mee wordt gedaan.'

'Jammer,' vindt Evi, 'maar ik snap het wel.'

Yfke woelt door Desi's dikke manen. 'Ik heb erover gedacht om Desi voor een karretje te zetten en te gaan mennen. Maar dat wordt het niet, ik vind rijden echt leuker. En Desi verdient een fijn leven. Ze is dol op kleine meisjes en spelen en rijden. Ik moet haar laten gaan.'

'Dapper van je,' vindt Evi.

Met haar hand tussen Desi's oortjes vertelt Yfke dat haar ouders alleen een sportpony voor haar willen kopen. Ze mag zelf kiezen voor welke discipline. Dat is dus lastig, want ze weet niet goed wat ze wil. Eigenlijk vindt ze alles leuk: dressuur, springen én buitenrijden. 'Ik kies pas als ik het zeker weet,' besluit ze.

'En Ina gaat je daarbij helpen,' merkt Evi op.

'Dat hebben papa en mama haar wel gevraagd,' antwoordt Yfke. 'Maar ik moet er eerst nog aan wennen dat Desi weg is.'

Desi's buurman duwt zijn neus tegen de tralies en hinnikt zachtjes.

Yfke steekt haar hand door de tralies en kriebelt tussen zijn neusgaten. 'Zal ik jou dan ook maar voorstellen?' Ze draait zich om en zegt: 'Evi, dit is Wodan, Desi's beste vriend en Rimkes pony. Hij is de knapste welsh cob van stal.'

Wodan is zwart en een stuk groter dan Desi. Hij heeft een brede witte bles, vier witte onderbenen en lieve bruine ogen.

Evi is meteen weg van hem. 'Hallo, knapperd,' groet ze.

Yfke zucht. 'Hij zal Desi ook wel gaan missen. Ze staan al twee jaar naast elkaar. Ze grazen in dezelfde wei en gaan vaak samen uit rijden.'

'Dan heeft hij in het begin veel aandacht nodig,' zegt Evi. 'Maar misschien krijgt hij al snel een nieuwe vriend.'

'Aandacht gaat hij genoeg krijgen, van Rimke en van mij.' Yfke kriebelt over Wodans lip. De pony krult zijn lippen waardoor het net lijkt of hij lacht. 'En die nieuwe vriend komt er heus wel, maar nu nog even niet.'

Buiten wordt getoeterd. Wodan draait zijn oren naar voren en hinnikt.

Yfke steekt haar vinger in de lucht. 'Dat zullen Rimke en haar moeder zijn.'

Samen lopen de meisjes naar buiten om Rimke te begroeten.

Evi is verrast als ze Yfkes beste vriendin ziet, want Rimke zit in een rolstoel. Met die rolstoel staat ze achter in de speciale auto van haar moeder Mascha.

Rimke racet van de oprijplaat af. Ze stopt vlak voor Yfke en Evi. 'Hoi,' groet ze. 'Ben jij Evi?'

'Ja,' Evi pakt Rimkes uitgestoken hand. 'Hoi.'

Rimke knijpt even. Ze heeft heel sterke handen. 'Staat Wodan binnen?'

'Ja,' antwoordt Yfke. 'Desi staat erbij zodat hij niet alleen is. Je kunt meteen beginnen met poetsen.'

'Mooi,' zegt Mascha. 'Roep me maar als je erop wilt.' Met haar tas onder haar arm loopt ze weg.

'Wat gaat ze doen?' vraagt Evi.

'Huiswerk nakijken en lessen voorbereiden in de kantine,' antwoordt Rimke. 'Mijn moeder is lerares Engels.'

Voor Evi meer kan vragen brengt Rimke met haar handen de wielen van de rolstoel in beweging. De bocht om naar binnen doet ze op één wiel. Ze is veel sneller dan Yfke en Evi, die gewoon moeten lopen.

De hoofdjes van Desi en Wodan hangen al over de deur, op de gang.

Rimke aait ze tegelijk. 'Dag, lieve pony's. Hier ben ik weer.' Lang blijft Rimke niet stilstaan. Ze rijdt door naar de zadelkamer. Even later komt ze terug met een halster,

halstertouw en poetskist op haar schoot.

Een beetje verlegen kijkt Evi toe. Ze wil wel helpen, maar weet niet hoe. Het lijkt erop dat Rimke graag alles zelf doet.

Wodan steekt zijn hoofd in het halster. Hij houdt zijn hoofd laag zodat Rimke het makkelijk vast kan maken.

'Hup, je stal uit,' commandeert Rimke.

Wodan stapt de gang op en draait om. Met zijn hoofd vlak bij de ring aan de stalwand blijft hij staan. Rimke zet haar pony vast met een halstertouw.

Evi heeft met open mond staan kijken. 'Wauw,' flapt ze eruit. 'Wodan is wel heel braaf.'

Rimke grijnst. 'De beste pony op de wereld.'

'Ho ho, vergeet Desi niet,' zegt Yfke lachend.

'Nooit,' zegt Rimke. 'Twee besties.'

'Die ene bestie ga ik in de wei zetten.' Yfke doet Desi een halster om en neemt haar mee. 'Ik ben zo terug.'

Wodan hinnikt als Desi wegloopt. Met een zachte hinnik geeft de dartmoor antwoord. Die pony's zijn echt gek op elkaar, denkt Evi.

'Je zult eraan moeten wennen om zonder Desi te zijn, jongen.' Rimke klopt Wodan op zijn buik. 'Vanavond gaat ze echt weg.' Ze buigt zich voorover en pakt de manenborstel uit de poetskist. 'Help je mee, Evi?'

'Graag,' antwoordt Evi. Ze kiest voor de harde borstel. Tijdens het borstelen denkt ze na. Rimke is heel handig met die rolstoel. Zou ze er al haar hele leven een nodig hebben? En waarom dan? Kan ze het vragen? Of vindt Rimke dat vervelend? Evi weet het niet.

Rimke kijkt onder Wodans hals door. 'Je mag het best vragen, hoor,' merkt ze op.

'Wat?' Evi voelt dat haar wangen rood worden.

'Hoe ik in die rolstoel terecht ben gekomen. Iedereen wil het altijd weten.'

'Ik ook,' geeft Evi toe.

'Ik zal het heel kort houden,' zegt Rimke. 'Twee jaar geleden fietste ik een kruispunt op. Van links kwam een auto en die gaf mij geen voorrang. Ik vloog door de lucht, brak mijn rug en kan nooit meer lopen.' Tijdens het vertellen houdt ze Wodan met twee handen vast.

'Heftig zeg.' Evi rilt even.

'Gelukkig kan ze nog wel paardrijden,' zegt Yfke, die net terugkomt.

'Ja, Desi en Yfke hebben me gered. Zonder hen zou ik nog in bed liggen.' Rimke gaat verder met het uitkammen van de manen. 'Ik wilde hoe dan ook weer paardrijden. Van Yfke mocht ik beginnen op Desi.'

'Mascha zag Rimke supersnel vooruitgaan toen ze weer naar de stal mocht, daarom heeft ze Wodan gekocht,' vult Yfke aan.

'Mijn zwarte held is superbraaf en heel goed in dressuur,' zegt Rimke trots.

Yfke legt het zadel op Wodans rug.

Ondertussen belt Rimke haar moeder: 'Mam, we zijn bijna zover. Kom je?' Rimke stopt de telefoon weg en zwaait met haar hand. 'Zadelen kan ik dus niet zelf. Mijn armen zijn niet lang genoeg. En om op te stappen heb ik mijn moeder nodig.'

Wodan leiden kan ze wel. De welsh gaat uit zichzelf achter de rolstoel staan. Rimke legt de teugels over haar schouder en klemt ze met haar kin vast. Op zijn gemak wandelt Wodan achter de rolstoel aan naar buiten.

‘Knap!’ vindt Evi.

‘Het heeft even geduurd voor Wodan het snapte,’ zegt Yfke.

‘Wel een week,’ vult Rimke aan.

‘Dat is toch niet lang?’ merkt Evi op.

‘Voor hem wel.’ Rimke rijdt naar buiten. ‘Hij is megaslim en doet altijd zijn best om mij te helpen.’

3

Rijlaarzen met magneten

Buiten laat Rimke Wodan naast het houten platform stoppen. Ze doet de teugels over Wodans hoofd en legt ze vlak voor het zadel op de manen. Ineens snapt Evi waar het ding met de oprit voor dient: het is een opstap-plek voor mensen in een rolstoel.

Yfke blijft bij Wodan staan als Rimke de oprit oprolt. Op dat moment komt Mascha eraan. ‘Precies op tijd,’ zegt Rimke. ‘Goed getimed, mam.’

Mascha lacht en loopt naar boven.

Rimke houdt de voorkant van het zadel vast als Mascha haar uit de rolstoel tilt. Yfke pakt Rimkes been en legt het over Wodans rug. De welsh staat keurig stil.

Het gaat heel soepel, zo doen ze het vast elke dag, denkt Evi. Hardop zegt ze: ‘Handig, zo’n opstap-plek.’

‘Die heeft Frits, Yfkes vader, speciaal voor mij getimmerd,’ zegt Rimke. ‘Lief, hè?’